

CRÍTICA

Marcel·lí Borrell

Intrigues angleses

LA TRAMA: Rachel Carlston és escriptora de novel·les de misteri i en morir ofegat el seu fill s'exilia a Ingonish, petit poble de la costa escocesa per tal de trobar la serenitat i continuar escrivint. Allí coneix Angus, el vigilant del far que l'ajuda a superar els traumes, però les coses es compliquen inexplicablement.

LA PEL·LÍCULA: El clima i la situació geogràfica condicionen la manera de viure i de sentir. Algú s'imagina Shakespeare, Ibsen o Strindberg escrivint sota una palmera al tròpic? El cinema anglès, el bon cinema de les illes, s'ha beneficiat de l'ambient boirós. Alfred Hitchcock, David Lean i el gran Mackendrick no serien gran cosa sense el concurs de les coordenades nòrdiques. I és que el cinema sempre parla d'ambicions i culpes, de somnis i frustracions. Enllaçant amb els films dels anys 50-60, quan els cineastes anglesos explicaven històries tèrboles entre el misteri paranormal i la intriga negra, *En la tiniebla* pren el camí del mig: el *ghost-movie* i el crim perfecte. Fantasmes i pulsions agressives. Craig Rosenberg explica amb parsimònia esteticista, de revista *House & cottage*, les vicissituds personals d'una dona

En la tiniebla

Director: Craig Rosenberg.

Intèrprets: Demi Moore, Jamie Edgell, Hans Matheson, Kate Igitt, Joanna Hole. Gran Bretanya, 2006. 109 min. Lauren, Mollerussa.

—escriptora d'èxit, esposa i mare— en caiguda lliure a l'infern de la culpa psicòtica.

I la davallada fantàstica funciona a ple rendiment i satisfacció durant els primers cinquanta minuts, quan la fotogènia cel·ta del llogarret pescador, les ones d'una mar tenyida de plom i fúria, més la romàntica presència, fàl·lica, d'un far de conte Lovecraft, imposen un sentit físic palesament oníric. Quan el film desemboca en el darrer terç, les aigües gens encantades —un canvi de sentit narratiu i conflictiu radicals— malmeten l'eficàcia dramàtica, suggeridora, del relat. I *En la tiniebla* acaba perdent-se entre *El resplandor* i *Las diabòlicas*. Egregris referents que la pel·lícula mai no supera. Entre escumes i boires, una Demi Moore fantasmàtica en colpidora anorèxia galopant, juga a l'heroïna fràgil i resolutiva.

LA FRASE: "Escriu perquè no funciono com a ésser humà", confessa la crispada Rachel-Demi Moore. Apunt de sil·logisme que vindria a elevar a categoria de dogma el que bona part de la ciutadania il·letrada visqui feliç i competent quant la seva funció de persona humana —que diria Quim Monzó. I que l'altra part, els escriptors, siguin uns infeliços perillousos.

LA RECOMANACIÓ: Per a sibarites d'ambients anglosaxons, *pubs* gregaris i capvespres de turmenta i salabor.